

hede Atmosfære, der kunde virke noget kvælende paa den — give det Udtryk ved at vælge Ordføreren udenfor denne Sals almindelige parlamentariske Flertal. Og ganske som den højtærede Justitsminister ved første Behandling redebøn gav det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) Anerkendelse for hans saglige Indlæg til Trods for saglige Divergenser, vil jeg gerne paa den Maade, jeg i Dag kan det, give det ærede Medlem fra Æbeltoft min Anerkendelse for den fuldstændige Objektivitet, hvormed han fremstillede, hvad vi var enedes om, derved, at jeg ikke føjer noget som helst til, hvad det ærede Medlem har fremstillet om Udvalgets sluttelige Stilling, for saa vidt vi er enedes.

Min Opgave bliver altsaa den stærkt begrænsede at give en kort Motivering af det Underændringsforslag, der er stillet til Udvalgets Ændringsforslag. Men forinden jeg gaar over dertil, ønsker jeg i en Sætning at sige, at for den Side, til hvilken jeg hører, som ønskede og ønsker Skattepligt for Nationalbanken, havde dette Spørgsmaal faaet saa meget mindre Betydning allerede ved første Behandling derved, at der var stillet i Udsigt fra alle Sider, at den Oktroj, vi kom til at vedtage Lovforslag om, kun vilde blive midlertidig, at vi ikke mente at kunne lade Enigheden gaa over Styr paa Spørgsmaalet om Skattepligten, og det var ikke muligt at opnaa Enighed om Afgiftssatsen, medmindre Skattekravet faldt. Jeg vil for mit personlige Vedkommende tilføje, at jeg kan ikke tænke mig, at et Lovforslag om en endelig Oktroj for Nationalbanken kan forlade dette Ting, uden at der deri er blevet indført Skattepligt for Banken, i alt Fald med Hensyn til Indtægtskatten.

Altsaa Underændringsforslaget til det samlede Udvalgs Ændringsforslag gaar ud paa, at Bankkommissariatet overgaar fra Justitsministeren til Handelsministeren. Med Hensyn til de almindelige Grunde, som taler for, at det bliver det særlig kommercielt kyndige Medlem af Ministeriet — efter sit Administrationsomraade —, der bliver Bankkommissær, skal jeg henvise til, hvad der blev udtalt desangaaende ved første Behandling, og hvad der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget. Kun een Indvending, der er rejst ogsaa i Dag af

det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), skal jeg gaa noget ind paa. Det ærede Medlem fra Æbeltoft med Støtte af adskillige Medlemmer af Udvalget siger saaledes: Selv om man vil anerkende — hvad det ærede Medlem fra Æbeltoft ikke vil —, at Bankkommissariatet skulde overgaa fra Justitsministeren til Handelsministeren under en ny Oktroj, forekommer det os ikke rimeligt at gøre dette, hvor der kun er Tale om en midlertidig Oktroj. Men dertil mener jeg, at der med fuld Logik kan svares, at hele Udvalget i § 2 b. er enedes om, at en Bedømmelse af visse Bankers og Bankhuses Sikkerhed og Likviditet skal kræves af Bankkommissæren, forinden Bankens Tilgodehavende paa Anfordring paa saadanne Banker og Bankhuse kan blive gjort til Fundering for Sedler i Forholdet 100 til 100, og denne Bedømmelse bør ganske naturligt allerede nu henlægges til det Medlem af Ministeriet, som efter sit Administrationsomraade har til Opgave blandt andet at følge med de udenlandske kommercielle Forhold, Svingninger og hele Stilling. Jeg mener, det er fuldkommen logisk, at det er Handelsministeren, der bliver Bankkommissær allerede under den midlertidige Oktroj paa Grund af den Beføjelse, der ved denne midlertidige Oktroj er blevet tillagt Bankkommissæren. Det særlige Argument, at Bankkommissæren først og fremmest skal paase, at Bankoktrojens juridiske Forpligtelser eller maaske snarere, at de Baand, som Oktrojen juridisk lægger paa Banken, ikke bliver sprængt, synes jeg mister en Del af sin Vægt derved, at Staten har indvalgt en juridisk Direktør af Nationalbanken, og jeg mener, ligesom den højtærede Justitsminister sagde ved første Behandling, at denne Direktør bør netop i den Forstand føle sig som Repræsentant for Staten i Direktionen, at han paaser Bankens Forhold til de Baand, som Oktrojen paalægger. Men dette Spørgsmaal er ikke noget principielt Spørgsmaal, det er et praktisk Spørgsmaal, og Divergenser i saa Henseende kan man, uden at det giver Anledning til nogen større Heftighed i Sindet, godt taale.

Jeg vil kun til Slutning sige, at den ekstraordinære Lovgivning, vi har beskæftiget os med her i Rigsdagen efter den 1.